

РЕШЕНИЕ

№ 6104

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Виктория Мингова Въззивно гражданско дело № 20221100509583 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

С Решение № 6619 от 16.06.2022 г., постановено по гр. дело № 56454/2021 г. по описа на СРС, ГО, 159 състав, е осъдено „ДЗИ - О.З.“ ЕАД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ****, да заплати на „А.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ****, сумата от 617, 50 лв. (шестстотин и седемнадесет лева и петдесет стотинки), представляваща неизплатена част от застрахователно обезщетение за имуществени вреди по л. а. Фолксваген Пасат, с рег. № ****, вследствие настъпило на 04.06.2019 г. ПТП, ведно със законната лихва върху сумата, считано от подаване на исковата молба – 30.09.2021 г., до окончателното плащане на дължимото, както и сумата от 113, 22 лв. (сто и тринадесет лева и двадесет и две стотинки), представляваща обезщетение за забава за периода от 10.12.2019 г. до 29.09.2021 г., като е отхвърлен искът за главница за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 3824, 03 лв. и иска за обезщетение за забава за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 702, 19 лв.

Срещу решението, в частите, в които са отхвърлени предявените иски, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ищеца „А.“ ЕООД, ЕИК: ****. Жалбоподателят поддържа оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение поради нарушения на материалния закон. Излага, че СРС неправилно е определил

размера на дължимото обезщетение по средни пазарни цени при кредитиране единствено на заключението на автотехническата експертиза без да вземе предвид приложената фактура за ремонт на автомобила в размер 6912 лева. Излага, че съдът не е взел предвид заключението на вещото лице в частта, в която е посочено, че към датата на процесното ПТП увреденият автомобил е бил на 0 години, 11 месеца и 8 дни след пускане в експлоатация, поради което нанесените щети следва да бъдат възстановени във фирмен автосервиз. Сочи, че е извършил ремонт на процесния автомобил във фирмен автосервиз, като видно от фактурата, издадена за ремонта, стойността на вложените авточасти и труд е в размер 6912 лева. Ето защо прави искане за отмяна на решението в обжалваните части и постановяване на друго, с което предявените иски да бъдат уважени в пълния им претендиран размер. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от КЗ е постъпил отговор на въззивната жалба от „ДЗИ - О.З.“ ЕАД, ЕИК: ****, с който същата се оспорва. Навеждат се съображения, че определеното от първоинстанционният съд обезщетение е в съответствие с представените и приети по делото доказателства. Моли за потвърждаване на решението в обжалваната му част. Претендира разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Предявени за разглеждане са иски с правно основание чл. 432, ал. 1, вр. с чл. 498, ал. 3 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Решението, в частта в която иските са уважени, като необжалвано, е влязло в сила.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато нарушение на императивни материални норми.

Между страните по делото на етапа на въззивното производство не е спорно обстоятелството, а и е видно от приетия по делото като писмено доказателство – протокол за ПТП № 1742264/04.06.2019 г., съставен от служител на от сектор „Пътна полиция“ при СДВР, че на 04.06.2019 г. в 08.10 ч. в гр. София, е настъпило ПТП между л. а. „Фолксваген Пасат“, с рег. № **** и л. а. „Пежо 806“ с рег. № ****, като е посочено, че произшествието се дължи на действията на водача на л. а. „Пежо 806“ и на водача е съставен АУАН № 487866, което не се оспорва от ответника. По делото не е спорно и че л. а. „Пежо 806“ с рег. № **** е застрахован в ответното дружество към посочената дата, като след процесното ПТП е заведена щета при ответника, по която е изготвено опис-заключение на установените увреждания. От страна на ответното дружество е изплатено обезщетение в размер на 3087, 50 лв., което не е спорно между страните. С извършеното плащане, ответникът извънсъдебно е признал, че всички юридически факти, обуславящи възникването на спорното право са породени в обективната действителност.

Спорът между страните, въведен с въззивната жалба и само по отношение на който въззивният съд следва да се произнесе – арг. чл. 269, изр. 2 ГПК, се съсредоточава върху обстоятелството какъв е размерът на причинените имуществени вреди при настъпване на процесното застрахователно събитие, породено от виновното противоправно поведение на делинквента, чиято гражданска отговорност е била обезпечена през релевантния период от застрахователното дружество – въззиваем.

За установяване размера на подлежащите на репарирание имуществени вреди в първоинстанционното производство е назначена автотехническа експертиза, чието заключение не е оспорено от страните и е прието по делото като компетентно и обективно изготвено. От заключението на същата се установява механизмът, вредите и причинно-следствената връзка между тях във връзка с процесното ПТП. Според заключението стойността за възстановяване на автомобила, определена по средни пазарни цени с влягане на алтернативни части възлиза на 1578, 01 лв., а стойността за възстановяване по средни пазарни цени, експертът е определил на 3705 лв.

Съгласно чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ с договора за застраховка „Гражданска отговорност“ застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие. Според разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл. 380 за отправяне към застрахователя на писмена застрахователна претенция. С посочената норма е признато право в полза на увреденото лице, спрямо който застрахованият е отговорен по чл. 45 от ЗЗД, на пряк иск срещу застрахователя за заплащане на дължимото обезщетение.

Ангажирането на отговорността на застрахователя по „Гражданската отговорност“ на причинителя на вредата (делинквент) по чл. 432, ал. 1 КЗ е функционално обусловено от правото на деликтно обезщетение от делинквента, като фактите, въз основа на които се поражда претендираното материално право са следните: 1). Валидно възникнало правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите между делинквента и ответното застрахователно дружество към датата на настъпване на застрахователното събитие; 2). Настъпване на застрахователно събитие – ПТП; 3). Претърпени вреди в резултат на настъпилото застрахователно събитие, за които се претендира застрахователно обезщетение (имуществени или неимуществени, или двата вида вреди в зависимост от предявения иск); 4). Предпоставките по чл. 45 от ЗЗД - противоправно деяние; вина; вреди и причинно-следствена връзка между поведението на застрахованото лице (дееца) и причинените вреди и 5). Отправяне към застрахователя на писмена застрахователна претенция при условията на чл. 380 КЗ.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест,

ищецът следва да проведе пълно и главно доказване на всички посочени по-горе кумулативни предпоставки на исковата претенция.

По спорния между страните въпрос относно размера на дължимото застрахователно обезщетение, съдът приема следното:

Разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ предвижда, че застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието и целта е да се стигне до пълно репарирание на вредоносните последици, което обстоятелство обуславя наличието на застрахователния интерес. Следователно, от съществено значение е размерът на действително причинения вредоносен резултат, като е ирелевантно обстоятелството дали причинените вреди действително са били отстранени чрез тяхното отремонтване. Според споделяната от настоящия състав константна практика на ВКС (Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г., II ТО на ВКС, Решение № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, ТО, Решение № 115/09.07.2009 г. по т. д. № 627/2008 г., II ТО на ВКС) при съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие – 386, ал. 2 КЗ, а не съгласно прилаганата от застрахователя методика към Наредба № 49 от 16.10.2014 г. Обезщетението също така не може да надвишава действителната (при пълна увреда) или възстановителната (при частична увреда) стойност на застрахованото имущество, т. е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество (чл. 400, ал. 1 КЗ), съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка (чл. 400, ал. 2 КЗ). Застрахователното обезщетение не може да надвишава действителната стойност на имуществото към момента на застрахователното събитие, а от своя страна действителната стойност не може да надвишава пазарната му стойност.

Делинквентът/застрахователят на неговата отговорност следва да заплати обезщетение, което да постави увредения в положение от преди реализирания деликт. При имуществените застраховки, стойността на дължимото застрахователно обезщетение се определя, както следва: ако автомобилът е бил пуснат в експлоатация преди не повече от три години и е бил отремонтан в официален сервиз на марката (официален фирмен сервиз), дължимата застрахователна сума е тази, по която е бил отремонтан автомобилът в официалния фирмен сервиз и която е отразена в издадените от фирмения сервиз във връзка с ремонта фактури. При липса на посочените две условия, т. е. ако автомобилът е бил пуснат в експлоатация преди повече от три години или отремонтването е станало не в официален сервиз на марката, дължимата застрахователна сума се определя на база средната пазарна цена, т. е. изхожда се от възстановителната стойност на имуществото. Ето защо, ако увреденият автомобил е бил в гаранционен срок, обезщетението следва да се определи по цени за ремонт, каквито е необходимо да се заплатят в

официален фирмен сервиз, щом това е условие за заплащане на гаранцията. В този случай се приема, че с оглед периода на експлоатация, считано от годината на производство на автомобила (3 или 5 години в зависимост от конкретно определения от продавача или производителя гаранционен срок), този автомобил обективно има характеристиките на нов, както и всички негови съставни части са нови и оригинални. При тази хипотеза, при настъпване на застрахователно събитие, увреденото лице ще бъде изцяло удовлетворено, в случай че изцяло бъдат заместени повредените автодетайли с нови оригинални авточасти. Ако обаче няма причина автомобилът да се ремонтира в сервиз с цени над средните (с оглед запазване на гаранцията на автомобила), дължимото от ответника обезщетение не може да надхвърля средните пазарни цени за труд и за нови авточасти и детайли. Тежестта за доказване на размера на дължимото обезщетение е на ищеца. Съгласно представена фактура № 1357/12.08.2019 г., ищецът е заплатил на „Вени Аутотранс“ ЕООД сумата от 3705, 00 лв. за ремонт на л. а. „Фолксваген Пасат“, с рег. № ****. Представени са и два броя сметки: за вложени авточасти от 13.08.2019 г. на стойност 2006, 03 лв. и за вложени авточасти и труд от 07.08.2019 г. на стойност 1200, 50 лв., както и протокол за експедиране на артикули от 24.07.2019 г., и протокол за вложени авточасти при ремонт на автомобил без дата. В случая ищецът не доказва, че ремонтването на автомобила е извършено в официален фирмен сервиз (в това число и влагането на оригинални части и детайли), а и това твърдение се прави от него едва с въззивната жалба. Предвид изложеното, обезщетението следва да се определи съобразно дадената от вещото лице по автотехническата експертиза рекапитулация по средни пазарни цени за труд и за стойност на нови авточасти и детайли, която възлиза на сумата от общо 3705 лева. Тази стойност съответства на действителната стойност на вредата, съгласно чл. 499, ал. 2 КЗ.

Ето защо съдът приема, че дължимото обезщетение трябва да съответства на това, което увреденият следва да разходва, за да възстанови предхождащото увреждането състояние по средни пазарни цени за нови части и за труд, т. е. да се приведе увреденото МПС в предишното му техническо състояние, поради което обезщетението следва да бъде равно на паричната сума, необходима за постигането на тази цел. При липса на доказателства, че отремонтирането е станало в официален сервиз на марката „Фолксваген“, в това число и влагането на оригинални части и детайли (като в експертизата вещото лице посочва, че най-вероятно сервизът, извършил възстановяването на автомобила, е вложил и части втора употреба), дължимата застрахователна сума се определя на база средната пазарна цена, т. е. изхожда се от възстановителната стойност на имуществото. В този смисъл са както установената практика на въззивната инстанция – Решение № 5712 от 26.07.2019 г. на СГС по в. гр. д. № 2867/2019 г., Решение № 442 от 18.01.2019 г. на СГС по в. гр. д. № 1053/2018 г., II-Д с-в, Решение № 469 от 22.01.2018 г. на СГС по в. гр. д. № 11675/2017 г., IV-Г с-в, Решение № 3145 от 18.04.2016 г. на СГС по в. гр. д. № 11658/2015 г. IV-Г с-в, Решение № 1308 от 12.02.2016 г. на СГС по в. гр. д. № 9781/2015 г. II-Г с-в и др., така и

разпоредбите на чл. 17 и чл. 19 от Методиката към Наредба № 24/08.03.2006 г. за задължителното застраховане по отношение на задължението на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, съгласно които стойността по издадената и изплатена фактура е от значение за размера на обезщетението в случаите, в които тази фактура е издадена от официален фирмен сервиз и се касае за МПС със срок на експлоатация до три години.

Като е достигнал до същите крайни изводи, първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено в обжалваната част.

По разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане, в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

С оглед цената на иска, който е под установения в чл. 280, ал. 3 ГПК минимален праг, настоящото решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 6619 от 16.06.2022 г., постановено по гр. дело № 56454/2021 г. по описа на СРС, ГО, 159 състав, **В ЧАСТТА**, в която са отхвърлени исковете на „А.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** срещу „ДЗИ - О.З.“ ЕАД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ****, за главница за неизплатена част от застрахователно обезщетение за имуществени вреди по л. а. Фолксваген Пасат, с рег. № ****, вследствие настъпило на 04.06.2019 г. ПТП, ведно със законната лихва върху сумата, считано от подаване на исковата молба – 30.09.2021 г., до окончателното плащане за разликата над уважения размер от 617, 50 лв. до пълния предявен размер от 3824, 03 лв. и искът за обезщетение за забава за периода от 10.12.2019 г. до 29.09.2021 г. за разликата над уважения размер от 113, 22 лв. до пълния предявен размер от 702, 19 лв.

Решение № 6619 от 16.06.2022 г., постановено по гр. дело № 56454/2021 г. по описа на СРС, ГО, 159 състав в останалата част, като необжалвано, е влязло в сила.

ОСЪЖДА „А.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** да заплати на „ДЗИ - О.З.“ ЕАД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ****, на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 100 (сто) лева – съдебни разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____